

Hynek

02 | z knihovny: Moře času – aktivity knihovny

04 | KRE-KNI, Kreativní knihovna: Rozhovor s Marií Hervertovou – Květiny za strunami a vůně muffinů

06 | literární příloha: z cestovního blogu Katky Minkové, poezie Radky Hryzové

09 | rozhovor: Lída Černá – Už nic nemusím, ale můžu hodně

10 | DOK, dokumentujeme: 20 let Kinoklubu Ostrov, Sara-Marie Plekat – Zpátky v čase

11 | pozvánky: na co se můžete těšit

12 | výtvarné umění: Mariana Alasseur – Let včely

Vážení čtenáři,

třebaže jsem zprvu chtěl psát o věcech naprosto nepraktických, nechat se unášet jinočasem prázdnin, omamnou vůní romantických setkání a nečekaných dobrodružství, začnu naprosto pragmaticky. Rád bych vám všem poděkoval za trpělivost, se kterou jste snášeli všechna příkoří, jež vám způsobilo zavedení nového knihovního softwaru. Ke změně nás donutila situace na trhu, ale já věřím, že na rozdíl od proklamovaného rčení, jež praví, že „každá změna je jenom k horšímu“, tahle bude nakonec k lepšímu. Jenomže nic nejde najednou a vychytat všechny mouchy bude ještě nějakou tu chvíli trvat. Ještě jednou vám všem děkuji.

Podobně jako v minulých letech i letos bude knihovna čtrnáct dní o prázdninách zavřená, konkrétně od 23. července do 4. srpna. Tato odstávka je nutná z provozních důvodů: provedeme drobné opravy, na které není čas za běžného provozu a hlavně: budeme se věnovat našemu knižnímu fondu. Na starost máme téměř sto tisíc knihovních jednotek, a na to si zkrátka čas udělat musíme.

A teď konečně k těm věcem nepraktickým: můj prázdninový jinočas je neodmyslitelně spojen nejen s cestováním, ale i se spolusdílením. Těším se na naši knihovnu pod širým nebem v parku Václava Havla a na filmový festival. A protože občas chodím běhat, mým favoritem je i Krokudy čtvrtmaraton na samém konci prázdnin.

Vidíte, teď si uvědomuji, že ty letošní prázdniny budou přece jenom i trochu pracovní: s Andere Seite Studium připravujeme výpravnou publikaci u příležitosti 800. výročí založení města Litoměřice. Svým způsobem to bude kniha výjimečná – nejen romantická, ale i mystická! V knihovně ji na podzim doprovodí velká výstava. Ale – to bude až za rok. Pro tyto prázdniny bych vám doporučil jiné knihy – co třeba z naší Knihovny na koupálku?

Prázdninový jinočas se odvíjí jako vlny na mořské hladině. Pro letošní rok jsme si vetkli heslo Moře času na... A já v této chvíli dodávám: Na prázdniny!

Karel Tománek

Letní uzavírky knihovny

Knihovna bude v sobotu 7. 7. a poté 23. 7. – 4. 8. 2018 z technických důvodů uzavřena. Děkuje za pochopení.

Změna výpůjční doby na dětském oddělení po dobu prázdnin:

po	8.00–14.00 h
út	8.00–14.00 h
st	8.00–18.00 h
pá	8.00–14.00 h
so	8.00–12.00 h

On-line čtenářské konto má řadu nových výhod

Protože jsme přešli v průběhu května na nový výpůjční systém KOHA, prosíme všechny čtenáře, aby si aktivovali své on-line čtenářské konto. Mít své on-line konto má řadu výhod:

Po přihlášení lze označovat v on-line katalogu oblíbené knihy, k nimž se pak můžete vracet. Můžete prodlužovat aktuální výpůjčky, knihy rezervovat a rezervaci pozastavovat, či rušit. Nebo si můžete prohlížet svou historii výpůjček a najít tu výbornou knihu, kterou jste četli loňské léto.

Na webové stránce knihovny (www.knihovnalitomerice.cz) v rychlém menu vpravo naleznete odkaz na on-line katalog. V okně on-line katalogu v horním rohu vpravo zvolte položku Přihlásit.

Jak se přihlásit? 1. Zadejte číslo své průkazky a před číslo napište tolik nul, aby dohromady tvořilo šestimístné. (Př. 004589 v případě, že máte čtyřmístné číslo průkazky, 023065 v případě, že máte pětimístné číslo průkazu.)

2. Do druhého řádku zadejte heslo, které jste si nechali v knihovně vygenerovat. Nebo, pokud se v tomto novém katalogu (změna nastala 14. 5. 2018) přihlašujete do čtenářského konta poprvé, přihlaste se následujícím způsobem: zvolte položku zapomenuté heslo, napište číslo průkazu (doplněné o nuly viz krok 1.) jako přihlašovací jméno, nebo napište e-mail, který jste v knihovně zadávali jako kontaktní, na tento e-mail vám zašleme přístup do čtenářského konta, kde můžete své heslo nastavit.

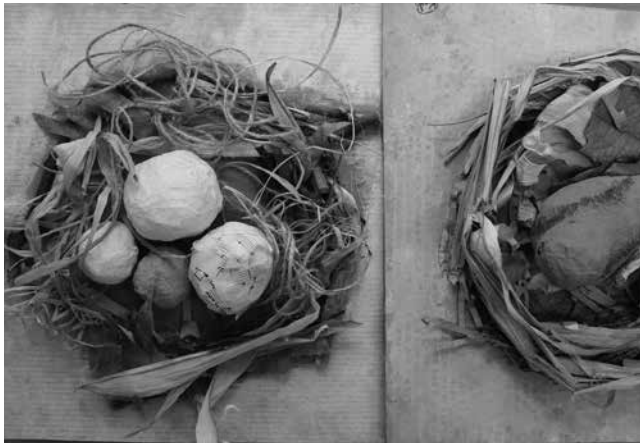
Po přihlášení hledejte v pravém horním rohu položku „Můj účet“. Po kliknutí na tuto položku se vpravo rozevře rychlé menu, kde se již sami dobře zorientujete.

Neváhejte se zeptat a nechat si poradit od vašeho knihovníka.

ič

Dun Dun. To je rytmus už 7. ročníku afrického festivalu v Litoměřicích na podporu fair-trade. Knihovna zde pomáhá ve spolupráci se ShineBean dětem v Keni. Tento rok společně sbíráme stolní hry.

Hnízda nad kterými přechází zrak.

V červnu jsme vyhodnotili výtvarnou soutěž pro děti a žáky, jejichž díla zdobila během jara dětské oddělení.

Muzejní noc – moře času pro ty druhé.

Chvilí po tom, co jsme popsali černou izolepou chodby knihovny větami o lásce, poezii a té nehlubší hloubce života, přišly děti a řekly nám své barevnými ilustracemi. A již během večera jsme se procházeli „mořem času pro ty druhé“ – po podlaze pokryté vašimi vzkazy určenými ostatním lidem.

Emoce se staly živnou půdou i pro tvorbu „placek“. Listovali jsme knihami, hledali slova a měnili jejich významy. Přenesli jsme je totiž do broží na svou hrud a pyšnili se jimi. Vznikly tak potoučné, vážné i humorné odznaky komunikující svým originálním obsahem.

A moře času pro ty druhé zaplavilo i galerii knihovny. Tam jsme spolu s lektorkou Veronikou Hanzlikovou tvořili vzkazy do knih jiných lidí v podobě květinových záložek.

ev

Noc s Andersenem. Vydali jsme se po stopách Rychlých šípů litoměřickými uličkami propletenými záhadami a ostnatými hlavo-lamy, které tu noc znovu ožily ve fantazii dětí.

Napsali jste nám: „*Chtěla bych vám poděkovat za skvělý zážitek při letošní Noci s Andersenem. V pozůstalosti po rodičích se mi povedlo najít vydání Rychlých šípů a knihy o ježku v kleci, které teď mé děti hltají stejně, jako jsem je jako malá hltala já. Přivedla je k tomu právě vaše akce, která byla naprosto úžasná. Těšíme se na další povedené akce, kterých se rádi zúčastníme. Ještě jednou děkuji a přeji hezký den.*“ D. F.

Od Svobodné Evropy k fake news.

V knihovně proběhla v květnu debata s Lídou Rakušanovou a Jiřím Pehe. V roli moderátora byl hostem také PhDr. Milan Klenor. Debatující zaostřili na současná média a jejich vývoj od roku 89 a to hned dvakrát. Knihovna je totiž pozvala do posluchárny litoměřického gymnázia.

V předchozích letech knihovna připravovala pro gymnázium setkání s literárními autory, kteří pak v podvečer přednášeli a četli také pro veřejnost v knihovně. Takové propojení nás nepřestane lákat ani v podzimních měsících tohoto roku.

Celou debatu můžete shlédnout on-line, a to díky Regionální televizi, která pořad přenášela také živě. (Dostupné přes YouTube.com, kde vyhledáte: Litoměřice – Lída Rakušanová, Jiří Pehe).

Článek Barbory Adamcové, účastnice debaty na gymnáziu str. 5 >>>

Knížka pro prvňáčka. V červnu jsme předali 342 prvňáčkům ze základních škol v Litoměřicích knižku za jejich aktivní docházení na besedy do knihovny. V září navíc získají během slavnosti Pasování na čtenáře průkazku do knihovny. A kariéra malého čtenáře může začít!

foto: Prednasky.net

Přednášky o opuštěných místech.

Během jara jsme díky dvěma přednáškám Viktora Máchy a Aleše Despa navštívili opuštěné industriální areály, podzemí a zchátralé kostely a zámky. Roman Gazsi a Tomáš Rotbauer nás provedli během přednášky historií podzemní továrny Richard v Litoměřicích.

S knížkou do života 2018. Knihovnice dětského oddělení Alena Koudelková předala rodinám na vítání občánků dárček, jehož součástí je i poukaz k registraci zdarma do knihovny, knížka nejoblíbenějších dětských básníků a publikace pro rodiče s tipy na čtení pro nejmenší. Knihovna nabízí rodičům s dětmi zázemí – přebalovací pult, dětský koutek, lepoprela a posezení na polštářích na dětském oddělení. A dopolední programy jako například oblíbené Dopoledne s říkankou, nebo Znakování pro batolátka.

Noc literatury je pro mne tak trochu kouzelná noc. „Proč? Prostřednictvím interpretů ožívají texty současných evropských autorů na místech atypických. Každý člověk je jiný, vybírá si text sám, sžívá se s ním, a pak nám ho prezentuje. Ozvláštňí ho sám sebou, podle toho, jak vnímá a chápe hlavní postavu.“

Pokud stihnou obějt všechna místa, kde se čte, mohou srovnávat. Nedělám to, nejde to. Všichni jsou dobří. A tak sedím, poslouchám, a je mi hezky. Autor, překladatel, vydavatel, interpret. A ještě pár dalších lidí, kterým knížka nějakým způsobem prošla rukama, se angažovalo, a tím mi umožnilo tuhle chvíli. No není to malý zázrak?

Letos jsem měla možnost celou Noc poslouchat Jana Buriana. To byl doslova koncert! Každému čtení předcházelo jeho vyprávění o Portugalsku, autorovi, době, o které píše. Pokaždé jiné, pokaždé zajímavé. Mimo čtení mi vyprávěl o svém tatínkovi a své práci. A proč má rád Litoměřice.

O Noci literatury už se toho napsalo a řeklo hodně. Teprve až když ji navštívíte a necháte na sebe působit její kouzlo, můžete říct, že jste si ji užili.“

Lida Černá, Spolek LiPen

Noviny Karel Hynek Mácha 2/2018

vydává Příspěvková organizace Knihovna Karla Hynka Máchy v Litoměřicích
Mírové nám. 26
412 01 Litoměřice
E: info@knihovnalitomerice.cz
T: 416 732 453
www.knihovnalitomerice.cz

Editorka: Ivana Červínková
Redakce: Nikola Grzybowskiá, Ivana Červínková, Eva Vopelková, Jakub Švácha, Karel Tománek
Grafická úprava: Eva Vopelková

Tisk Jiří Bartoš – SLON, spol. s r. o.
Ústí nad Labem
ISSN 1803-7313
Evidenční číslo Ministerstva kultury ČR E 18798

Květiny za strunami a vůně muffinů

Máša je zrzavé neposedlo. Kleje německy, miluje kávu a není možné ji ztratit v davu. Nápad představit vám ji s sebou nesl výzvu. Je to jedinečná a rozmanitá osobnost. Zůstává svá a jiný nemůže být ani tento rozhovor. S dospíváním, angažovaností jí vlastní a vrcholícím školním rokem je na roztrhání, přesto vytrvale trvá na tom, že jí to nevadí.

Ráno zazvoní budík a Máša vstane! Jak vypadá takový den zaneprázdněné mladé studentky?

Pokud je to tedy den v týdnu, tak ráno po probuzení pouštím gramofonovou desku a připravuji se do školy. Zrovna teď mi pod jehlou běhává album Sweet Decay od Ciarana Laveryho. Pak pádím pěšky, nebo se vezu busem (využívám hromadnou dopravu) na gympl. Po škole miřím buď do knihovny, nebo brigádníčit do Park Café, popřípadě trávím čas na zahradě s rodinou, která je pro mě základ. Proto trávím co nejvíc času s mými neteřinkami, synovcem, sourozenci a vůbec celým rozsáhlým příbuzenstvem.

Jako správná studentka kromě domácích příprav nevynechám ani nějaký ten film nebo seriál. Ve volných chvílích doháním všechno, co nestíhám. V diáři totiž nemám jediné volné políčko. Každý den mám nalinkovaný od rána do noci. O čtvrtcích docházím na zastupitelstvo mládeže, ale jako pro starostku to pro mě není jednodenní záležitost jako pro ostatní. V úterý si chystám témata a podklady pro schůze, v pátek řeším prezenci a závěry, komunikuji s lidmi z města, když je to potřeba.

Víkendy trávím na brigádě, jak už jsem řekla, buď v Park Café nebo Café Páv v Ploskovicích na zámku. Kavárničky jsou moje láska. Zbytek času se snažím pomáhat rodičům a trávit čas s přáteli. Dodělala jsem úspěšně autoškolu a už se pomalu připravuji na maturitu, která mě čeká příští rok.

Jak se ti daří zůstat stále tak pozitivně naladěná a plná energie?

Když vidím zamračeného člověka, připadám si špatně. Proto se snažím já sama usmívat na ostatní, aby se cítili líp, a aby nám tak všem mohlo být hezky. Dobrou náladu si navodím tím, že si vzpomenu na neteřinky, zahraju si na ukulele. Je velká spousta maličkostí, která mě dovede rozzářit.

Moje babička mě naučila dvě úžasné věci: jídlo je základ života a bez úsměvu to prostě nejde, takže já pořád jím a pořád se usmívám. *(smích)* Okolí mi přináší úsměv. Po cestě do školy vidím rozkvétat květiny, usměje se na mě babička, děti pobíhají – ještě aby se člověk neusmíval. Je určité spousta důvodů proč se mračit, ale ty „úsměvné“, myslím, pořád převažují. Navíc, kdybych se mračila já, budou se mračit i ostatní a to přece nechci.

A co tvé koníčky? Víš, že máš hodně hudebních nástrojů.

Já a hudba, to je vtipná historka. Jako malá jsem zpívala ve sboru, ale měla jsem spíš takový silný hlubší hlas a všechny ty holčičky jsem přezpívala. Říkali mi, ať zpívám takzvaného „trpaslika“, což je šeptání, takže všichni zpívali a já jsem šeptala. V těch sedmi letech jsem se urazila a přestala zpívat úplně, ani jsem na nic nehrála. Trvalo to dlouho, než jsem se na jejich trpaslíky vykašlala, ale láska k hudbě byla silnější. Časem jsem si pořídila dvě akustické kytary a tři ukulele – jedno maličké sopránové, jedno koncertní a jedno velké (takovou už skoro kytaru) barytonové. Na to všechno tak nějak hraju. To ukulele si myslím docela ovládám a na kytaru si spíš jen tak brnkám. Dostala jsem taky elektrickou basu, ale spíš hraju, že na ni umím hrát. *(smích)*

Dál miluju svoji brumli. Kdo nezná, velká škoda. Stojí to pár korun, je to maličké a je to velká sranda. Po dědečkovi mám skvělou foukací harmoniku z Vidně. Nic kloudného na ní nezahraju, ale miluju ji a připomíná mi dědečka.

linkaté policiče a směle si naberte hrst knížeček. Osobně můžu doporučit třeba Gellnera, toho zbožňuju!

Co tě přimělo kandidovat do zastupitelstva a vůbec angažovat se v komunální politice?

Od základky jsem byla ve školním parlamentu a pro moji aktivitu mě vybrali do zastupitelstva mládeže, kde už jsem sedm let. Ráda se zajímám o místo, kde bydlím a Litoměřice jsou krásné město, které si zaslouží péči svých obyvatel. Mám radost, když mu můžeme něčím přispět. V rámci projektu od Erasmu Mládež pro udržitelný život jsme nedávno jako Zastupitelstvo mládeže ve spolupráci s městem zrealizovali přidání dvou lamp na slepé místo mezi paneláky a doufáme, že to přispělo ke zvýšení bezpečnosti a pohodlí obyvatel. Snažím se zapojovat do všemožných fór a zastupitelstev, jdu tam a promluvíím o tom, na čem mi záleží, co představuje problém. To je taky důvod, proč kandiduji do „vyššího“ zastupitelstva. Vidím věci, které se dají zlepšit, a tak je zlepšit chci. My

Jak to vidíš do budoucna? Máš nějaký sen ohledně profese?

No tak budoucnost pro mě byla jasná už od malička. Už od tří let všichni chtěli být těmi popeláři a já učitelkou. Na prvním stupni jsem chtěla být učitelkou prvního stupně, na druhém stupni učitelkou druhého stupně, teď na gymplu chci učit gymnazisty. Uvidíme, jak to bude na vysoké škole. *(smích)* Chci učit hlavně proto, že ráda komunikuji s mladými lidmi a líbí se mi sledovat jejich posun od naivních mladičků k moudrým mladým lidem.

Znáš tě a víš, že jsi hodně alternativní člověk, máš ráda například názory Jaroslava Duška. Proto by mě zajímalo, jestli chceš taky k pedagogice přistupovat nějak alternativně. Jaký je vlastně tvůj názor na současný vzdělávací systém?

Jasně! Duška miluju, ale nemyslím si, že tady v České republice to zatím teď jde, dělat to nějak jinak. Existuje v současné době jedna nebo dvě alternativní třídy na malém počtu škol, ale myslím si, že máme před sebou ještě spoustu let bez alternativy. Každopádně můj vztah k českému vzdělávacímu systému moc dobrý není. Ve třídách je nás moc, předmětů máme moc, učíme se neefektivně, nepřiměřeně dlouhou dobu. Je těžké se v té velké spoustě předmětů soustředit na všechny, a to na 6 až 8 různých předmětů denně.

Já a spousta dalších se soustředíme na předměty, které pro nás něco znamenají a chceme se jim věnovat dál. Někdo to má ale těžší v tom, že tuhle „obět“ na úkor horších známek z těch ostatních předmětů nezvládne, a proto se snaží za každou cenu o jedničky, kazí si tím náladu, všečen čas, je ve stresu a vlastně už ani nemá chuť sám cokoli poznávat. Já se těmhle nervům snažím vyhybat. Když jsem ve stresu, jdu si na kávičku, dám si čokoládu.

Poslední dobou je mou každodenní rutinou i pečení. Často své výtvary přinesu do školy, všichni z toho mají radost. Teď jsem od spolužáků k narozeninám dostala přepravku na buchty a muffiny, abych jich mohla do školy nosit víc. Pekla jsem letos i pro maturitní komisi. Je to další věc, která mě uklidňuje. Každopádně jako učitelka bych chtěla, aby se děti v mých hodinách němčiny nenudíly a mou hlavní motivací nebude co nejvíc do nich vcepat a zkoušet je, co všechno umí, ale vzbudit v nich zájem a radost z učení a poznávání.

Jak se chystáš trávit tyto prázdniny?

Můj prázdninový rozvrh zahrnuje brigády, budu sbírat meruňky a broskve na zahradě, trávit čas s rodinou, mými neteřinkami a hlavně se chystám v červenci na měsíc na letní univerzitu do Fuldý v Německu. Miluji to tam.

Už jsem tam byla na výměnném pobytu ještě na základní škole. Rodina, u které jsem týden bydlela byla naprosto skvělá a mám radost, že jsem potkala tak super lidi. Mám tam kamaráda, na toho se taky moc těším. Budu tam tedy měsíc studovat a bydlet na koleji.

Dostala jsem se tam díky literární soutěži, kterou vyhlásil spolek Litoměřice-Fulda, na téma proč je stále důležité učit se německy, ačkoliv každý v dnešní době ovládá angličtinu. Vidím to tak, že angličtina je určitě důležitá, ale Němci jsou přeci jen naši sousedé a je škoda, když se nedomluvíme, neumíme jim pomoci, nebo pozdravit. Němectí mluvčí jsou potřeba ve firmách a tak dál... Zmiňovala jsem se i o svém dědečkovi. Narodil se ve Vidni a do Čech přišel až jako dospívající chla-

pec, takže uměl výborně německy. Já jsem měla možnost ho poznávat jen do svých šesti let, ale všichni říkají, že jsem celá po něm. Jednak se pořád směju, jednak hltám. Nejen jídlo, ale prakticky vše, co je kolem mě a co mě zajímá. No a o tom jsem se v tom slohu také nezapomněla zmínit. Možná je to trochu rozněžnilo, tak mi to stipendium dali. *(smích)* Každopádně jsem šťastná, protože mi to hodně pomůže a bude to velká zkušenost. Ke studiu jsem si z nabídky předmětů na univerzitě vybrala německou kulturu a zdraví a životní styl, z workshopů pak volejbal a samozřejmě vaření.

Těším se na velkou spoustu věcí – nové přátele, rozšiřování obzorů, je tam kluk, ve kterém můžu hrát na ukulele a Fulda je v krásné rovince, takže si pronajmu kolo a budu si tam drandit na kole. To bude léto!

Marie Hervertová
Nikola Grzybowska

foto: archiv Gymnázia J. Jungmanna

Fake news!

Beseda s Lídou Rakušanovou a Jiřím Pehem

Dne 2. 5. 2018 se na litoměřickém gymnáziu sešli studenti za účelem besedovat s novinářkou Lídou Rakušanovou a politologem Jiřím Pehem. Setkání neurčoval připravený program, nýbrž otázky studentů ohledně rádia Svobodná Evropa, působení v exilu, zkušenosti se Státní bezpečností a podobnými dotazy na tělo. Mnoho z nás, studentů, nahlédlo blíže za kulisy začátku Sametové revoluce v roce 1989 a jejího trvání.

Lída Rakušanová popisovala práci v rozhlase Svobodná Evropa velice barvitě. Padlo mnoho otázek ohledně zabezpečení stanice v Mnichově a jejich vlastních zážitků, když spolu s občany ČSSR prožívala pád komunistického režimu. Jiří Pehe také přiblížil umění v exilu a sdílel zážitky s některými umělci. Dále poukazoval na problematiku soukromých médií a jejich provýchodní směřování, což studenti poměrně hojně zajímalo a kolem této aktuálnosti padlo několik dalších dotazů.

Máme se bát a počítat s návratem před rok 89? Podle dnešní politické scény by se mohlo zdát, že scénář bude podobný, nicméně Lída Rakušanová ani její kolega Jiří Pehe této možnosti nedávají šanci a vyzývají NATO, EU a občany České republiky, aby takové události nedali průchod. V roce 1968 totiž sen Čechoslováků skončil pod koly ruských vojsk, tentokrát se může stát, že ani tanky potřebovat nedeme, společnost je totiž mimořádně rozpolcená a situace pochmurná.

Pro studenty bylo setkání maximálně pozitivním zážitkem, mnozí si odnesli hlavu plnou myšlenek a snad i lepší pochopení a nastínění doby, kterou prožili jejich rodiče a prarodiče.

Přes řadu témat, která jsou svazující a ohrožující naši zemi, se beseda nesla až dokonce v pohodovém duchu a nadšenci mohli pokračovat v debatě s hosty ještě tentýž večer v Knihovně Karla Hynka Máchy.

Barbora Adamcová,
Gymnázium Josefa Jungmanna
v Litoměřicích

Příběhy jako z knížek

Máme za sebou noční přeplavbu z miniaturního ostrova Lavezzi ve Středozemním moři na Elbu a čtyřista třicátý den mimo domov. Smažím dvacátý bramborák, (zdaleka ne poslední) a přemýšlím, co pro vás vybrat. Kterým momentům dát přednost, když na cestách jsou všechny prožitky tak intenzivní, tak barevné, chutné, inspirující, radostné, zajímavé. Dokonce i ty obyčejné placky z brambor připravené na houpajícím se vaříči, jehož plamen ve větru každou chvilku zhasne, chutnají tak nějak jinak.

Na jaře loňského roku jsme naložili kola spoustou „nezbytně potřebného“ vybavení. Kromě stanů a spacích pytlů to byly např. skateboardy, potápěcí masky, lezecký materiál, kytara, hamaky a další nutné kousky, které běžně cyklisté ve svých brašnách nevozí, a které nám měly zpříjemnit několik dalších měsíců. Kolik jich ve výsledku bude, to zatím ještě nevíme, už teď je ale jasné, že to stojí za to.

Otvírá se před námi bezpočet příběhů, které ani nestíháme zaznamenávat. Máme rádi teplo a moře, a tak jsme se vydali za sluncem. Projeli jsme napříč severní Itálií a dopluli na Korsiku a zase zpět. Dál jsme se vydali přes Francii na Pyrenejský poloostrov, který jsme obkroužili kolem dokola. Zimu jsme strávili na Kanárských ostrovech a teď se přes Sardinii vracíme zase k Apeninám. Na kolech už jsme urazili asi osm tisíc kilometrů a spoustu mil pluli na lodích. Překročili hranici tři tisíc metrů nad mořem při třech v horách a zasurfovali jsme si na vlnách oceánu. Prošli jsme si třicet kilometrů dlouhou pláž s batohy na zádech a zaskákali jsme si na vysokých dunách, před krupobitím jsme se ukryli v malé solární elektrárně, přebrodili jsme několik říček, dostali se do zákulisí světového cirkusu, plavali jsme s delfíny. Potkali jsme desítky úžasných lidí a navázali nová přátelství. Vyjmenuvát bych mohla ještě dlouho a dlouho a na to tu není prostor. Hlavně ale začíná léto! Takže naplňte své vlastní batohy dobrou náladou a vyražte za dosud nepoznanými příběhy. Jsou všude kolem nás. A kdyby náhodou přšelo, tak zkuste dobrou knihu.

Kateřina Minková
www.LivePla.net

Kateřina a Aleš popisují své cesty na blogu LivePla.net

Není Země placka nebo jehlan? Nenesou ji náhodou sloni na zádech obrovské želvy? Opravdu věříte, že je Země kulatá? Učili nás to ve škole, jedna paní povídala a psali to v knize. Tak to asi bude pravda. Jenže nad vlastní zkušenost zkrátka není. A tak se jedeme, plujeme, jdeme, běžíme přesvědčit o tom, jaký je vlastně svět.

O vše, co zažíváme, se s vámi chceme podělit. Kromě společných zážitků, které sdílíme na stránkách LivePla.net, máme i další záliby, kterými se zabýváme, když třeba zrovna nejsme na cestách nebo někde trávíme delší čas.

Takže teď něco o mně:

Občas jako duľa doprovázím ženy (i muže) k porodu, háčkuju maglajzáky nebo si třeba pro radost píšu krátké texty. Pracovala jsem skoro tři roky na půl úvazku v litoměřické knihovně. Pomohla jsem založit Spolek LiPen, se kterým jsme v Litoměřicích připravili už tři ročníky květnové Noci literatury. Jo, a koupila jsem si obruč na hula hooping! Teď jen jak ji roztočit?

Jak cestujeme

Jestli jde nějak jednoduše shrnout způsob jakým cestujeme, pak asi „po vlastní ose“ a „na vlastní pěst“.

Většina našich cest začíná už doma a cesta pro nás není jen nutné zlo, které nás má dostat do vysněného cíle, ale je právě samotným cílem. Proto volíme pomalé dopravní prostředky. Spíme většinou pod stanem, širákem, v jeskyních. Občas i u nových kamarádů, které na cestě potkáme nebo v kempu či horské chatě, kde na oplátku za ubytování rádi pomáháme s provozem a rekonstrukcemi. Jednoduše si ubytování neplatíme, ale odpracujeme.

Téměř nikdy se nám nestalo, že by nás někdo vyhazoval z místa, na kterém jsme spali, ať už to byl soukromý, nebo veřejný pozemek na vesnici, nebo uprostřed velkého města. Snad i proto, že v noci o nás ani nebudete vědět a ráno nepoznáte, že jsme tu vůbec spali.

Vaříme si sami ze základních potravin, které po cestě koupíme. Naším malým společníkem na cestách je benzinový vaříč, který má levný provoz a palivo do něj koupíte kdekoli na světě.

To jsou asi hlavní důvody proč naše cesty nestojí moc peněz. Dokonce ještě méně než kdybychom seděli doma.

Do cirkusu zadní branou

Během našeho putování světem na nás často čekají různá překvapení ve formě nabídek pomoci nebo dárků od milých lidí, které potkáváme na ulici. Včerejší událost ale bude asi nadlouho mezi všemi hrát prím.

Ve čtvrtek jsme se vydali do města prodávat, abychom si našetřili na trajekt a na pobyt na Sardinii. Po delší době to šlo zase dobře. A jako vždy jsme se seznámili s celou řadou zajímavých lidí a získali spoustu užitečných rad a informací. Máme nakreslenou mapu naší cesty, se kterou začínáme konverzaci. Od ní se pak větví různá témata, podle toho, co koho zrovna zajímá. Kde spíme, jak často opravujeme kola, kolik váží náklad, jak to mají kluci se školou, jak si vaříme, co nemoci... Často si ale také vyslechneme zajímavé příběhy jiných cestovatelů, se kterými navzájem sdílíme své zkušenosti. Někdo jezdí na kole, jiný cestuje v karavanu, mnoho lidí chodí pěšky. Jsou ale i tací, co jezdí s cirkusem! Když jsem sama chodila do školy, jednou za čas se v naší třídě objevil Áda, kluk, co jezdil od města k městu s pojízdným teráriem. Vyprávěl nám, že jeho snem je dostat se k cirkusu. Metal salta přes školní lavice a my jsme mu všichni záviděli. Viděli jsme ale taky, že žít takový život, je i pěkná dřina. Postupně vzpomínka na Ádu a jeho čarovný svět zapadla. Teď se ale vynořila znovu.

J. S. a L. D. jsou dva mladí muži, kteří takový život žijí. Působí velice skromně, nad mapou jim vyprávíme o našich cestách a plánech, zajímají je různé věci. A jakoby jen tak se mezi řečí zmíní o tom, že oni jsou tu s cirkusem. Cirque du Soleil – viděli jsme ho už v Seville, z dálky, a známe ho z vyprávění kamarádky Lucky, která se tam na show byla podívat. I tady jsme si všimli pestrobarevných plakátů. Kluci, J. S. a L. D., nás taky viděli už v Seville, když jsme tam prodávali na mostě. No, a teď nám nabídli, že nás vezmou na představení. Telefonuji šéfovi a posílají mu fotku naší karavany. „Chcete jít dneska od pěti nebo radši zítra od půl sedmé?“ „Na zítřek zase hlásí déšť, tak radši zítra.“ „OK. Domluveno. V pokladně budou lístky na vaše jméno a kola vám schováme někde vzadu, ochranka vám je pohlídá.“ Přestože víme, co ta slova znamenají, je těžké

L. D. už tam na nás čeká, má zase svůj modrý župan a usmívá se. Z temné oblohy se začíná snášet jemný déšť. Komu by to ale dneska vadilo? (foto: LivePla.net)

tomu uvěřit. Pomalu se zahníždují v hlavě. Posílám SMS bráchrovi, který viděl jedno představení Slunečního cirkusu před pár lety v Praze. Začínáme se opravdu těšit.

Pátek třináctého. Aleš má svátek. Po snídani vaříme kávový pudink. Balíme vlhké věci a přes den se schováváme před přeháňkami pod stříškou u nákupního centra. Odpoledne se jedeme projet do města k muzeu katalánského umění a jen tak se poflákujeme. K cirkusu vyrazíme v pět, protože s J. S. máme sraz už hodinu před začátkem. Přes všechny červené na křižovatkách to stiháme jen tak-tak. U brány pro zaměstnance jsme představení hlavnímu manažerovi, který schválil volňásky, a ukládáme kola do stanu mezi bedny s technikou. L. D. za námi na chvilku vyběhl z maskérny. Fotíme se. Pak nás J. S. provází po zákulisí, ukazuje, vysvětluje. Dozvídáme se spoustu čísel. Cirkus vozi 85 kamionů, má sto deset zaměstnanců včetně 46 artistů z 27 zemí. Jeden z účinkujících je i Vladimír z Čech. Než se s novým vystoupením vrátili do Evropy, strávili rok a půl v Japonsku. Zpátky je přepravila dvě největší nákladní letadla. Viděli jsme kanceláře „řidícího centra“, kuchyň, maskérnu, stan pro techniky i menší stan, kde artisté trénují. Na asfaltu jsou bílou barvou natřikány linky jako provizorní hřiště k basketbalovému koši umístěnému na několika velkých černých bednách. Umělci

a další zaměstnanci ale v areálu nebydlí, mají pronajaté byty v centru města. Šapitó pojme dva a půl tisíce návštěvníků a týdně se koná deset představení. Na věžičkách hlavního stanu vlají čtyři vlajky, tři z nich jsou domovské: kanadská, quebecká a vlajka s logem společnosti Cirque du Soleil. Poslední vlajka se mění podle toho, ve kterém státě cirkus hostuje. Vzhledem k napjaté situaci v zemi (Španělsko x Katalánsko), vlaje na poslední žerdi vlajka Barcelony. Dole nad plátěnými stěnami se třepetá všech 27 vlajek zemí, ze kterých pocházejí artisté. Tohle a ještě spoustu dalšího se dozvídáme, když už procházíme veřejnou částí areálu. Proplétáme se mezi návštěvníky, stánky s občerstvením i suvenýry. Uvnitř šapitó nám J. S. ještě vysvětluje některé technické zajímavosti a seznamuje nás s příběhem představení. Loučí se s námi dvěma kornouty popcornu a my se noříme do setmělého světa.

Nová show Totem zachycuje vývoj člověka v časové nespořádané dějové lince, je nabitá emocemi a působivými obrazy. Neuvěřitelné výkony atletů a žonglérů. Jsou prokládány komickými výstupy klaunů, kteří nesmějí chybět ani v moderním cirkuse. Darwin zpoza svých brýlí vše bedlivě sleduje a zapisuje si do notesu. Za zelenou rákosovou hradbou hraje hudba, která podtrhuje skvělá čísla. Vše naživo. Filmová projekce, světelné efekty na stěnách stanu i důmyslné provedené rekvizity a barevné kostýmy jen umocňují zážitek. Kdo by si myslel, že dvě hodiny mohou být tak krátké? Je čas se rozloučit.

Vplouváme do řeky odcházejících diváků, hledáme si skulinky, abychom proklouzli ven a dostali se co nejrychleji kolem areálu zase k zadní bráně, kde si vyzvedneme kola. L. D. už tam na nás čeká, má zase svůj modrý župan a usmívá se. Z temné oblohy se začíná snášet jemný déšť. Komu by to ale dneska vadilo? Rozsvěcujeme světla a vydáváme se k řece. Jen pár kilometrů z města. V pruzích našich reflexních vest se odrážejí světla aut a vyvolávají vzpomínky na svítící obleky kosmonautů v závěru představení. Jsme plni dojmů a celou cestu i během večere si ještě jeden přes druhého vyprávíme, co se nám nejvíc líbilo. Ze stanu pro dva a půl tisíce lidí jsme se přesunuli do stanu pro tři. Je nám fajn.

Kateřina Minková, 17. duben 2018

Řezbářské sympozium na zámku v Ploskovicích

V sedmnáctém roce tohoto tisíci-letí se na ploskovickém zámku událo Řezbářské sympozium, jehož náplní byla tvorba umělec-ky pojatých lavic ze dřeva, které bylo na zámku pokáceno v před-chozím roce.

Kaštanová alej trpěla napadením dřevokaznou houbou a dle dendrologických posudků již byla bohužel nebezpečná pro návštěvníky parku. Avšak i když se pokácela celá alej, tak se našlo pár lidí, kteří i přes jistou „zkázu“ dokáží vidět věci z jiného úhlu. Těchto pár milovníků přírody, umění a užitečných věcí dalo dohromady projekt, jehož náplní bylo zachování paměti dřeva na místě jeho růstu.

Jelikož se to možná mnohým zdá zvláštní, že by strom mohl mít nějakou paměť, my jsme o tom přesvědčení. Například jen tím, jak si do letokruhů zapisují suché a mokré roky. Faktorů je samozřejmě více, ale to je na samostatné téma. Dalším velkým impulsem byl fakt, že starých a mohutných stromů z krajiny ubývá, což je velká škoda. Pokládám si otázku: Jakým způsobem se nakládá s kmeny? Kam mizí?

Právě z těchto několika popudů jsme se společně s Josefem Dřevmužem Matějkou dohodli, že zkusíme uskutečnit umělecké sympozium, které by dalo novou náplň kaštanovým kmenům. Z mé dobrovolnické činnosti u Diakonie jsem věděla o grantovém programu SmartUp nadace O2, který je určen mladým lidem se zajímavými nápady. Tento program poskytl finance k zajištění velké části sympózia. Velký dík za finanční podporu patří také obci Ploskovice. Oporou

pro nás byla podpora zámecké kavárny Café Páv – Barbora Beranová a Petr Tomečka. A co je podstatné, dostali jsme zelenou kartu od paní kastelánky Jany Zimandlové.

Dalším důležitým faktorem je skutečnost, že ploskovický zámek, a to včetně parku, spadá do kategorie Národní kulturní památky. Veškeré změny musí tedy schvalovat Národní památkový ústav, jež objekt spravuje a Ústecký kraj, a které jsem musela žádat o závazné stanovisko. Naštěstí i tento důležitý krok nám vyšel.

Josef Dřevmuž Matějka oslovil další dva umělce – Davida Fialu a Josefa Šporgyho, kteří tvořili nezapomenutelnou partu. Dobrá atmosféra se linula napříč celým týdnem, což jistě podporovalo kreativitu řezbářů i návštěvníků, hlavně dětí. Ty měly možnost kontaktu s dřevním materiálem, s pilinami, odnášely si odřezky a se zájmem diskutovaly s umělci.

Na sympozium přijaly pozvání základní školy z Ploskovic, Chodoun, Liběšic a Třebušína. Děti se účastnily edukačního programu, na němž si vyrobily talismany z přírodnin, rozvíjely svou fantazii – hledaly v dřevěných odřezcích různé tvary a bytosti, které následně zvýraznily barvami. Poté se zámeckým botanikem Pavlem Zdvorákem prošly park, kde poznávaly významné stromy a ochutnávaly různé plody, například dřínu, oskeruše a nebo jedlého kaštanu, z čehož měly velký zážitek.

Důležitým prvkem tohoto programu byla především komunikace s řezbáři. Děti poznaly v praxi řezbářské řemeslo – práci s nástroji, viděly proces jak se kus kmenu pod šikovným rukama umělců mění v lavice, které si mohly osahat a otestovat. Viděly další tvůrčí výrobky, aby poznaly rozmanitost umělecké práce a hlavně při této příležitosti měly možnost pokládat všetečné otázky.

Vzdělávací programy svoji účastí obohacili i přivzvaní hosté. Litoměřická knihovna, která přijela s knihami zaměřenými na přírodní tematiku. Jitka Kopecká provázela širokou veřejnost po zámeckém parku a měla výklad zaměřený na téma krajiny, její péči a ochranu. Worskhopu linorytu se zhostila se svým lilem Lenka Kahuda

Klokočková a improvizovanou výtvarnou dílnou navázala Markéta Müllerová. Během sympózia s námi trávila čas esoterická spisovatelka Blanka, která ke každé lavici napsala texty, jež si můžete přečíst u jednotlivých fotek lavic na facebookovém profilu Státního zámku Ploskovice.

Předposlední den sympózia se uskutečnil v zámeckém vestibulu koncert Pavla Tůmy, který bravurně ovládá hru na zpívající tibetské misky a gongy. Po jeho vystoupení následovala vyladěná dvojice Duo Deši Lukáš a Eva Pilnajovi. Poslední den akce zahrlo uskupení Daniela Pekaře a Petra N. Houby – Fluteridoo, jejichž didgeridoo a flétny rozezněly prostor pod zámeckými arkádami.

A jaký je výsledek celé akce? Tři umělceky pojaté lavice, jež jsou rozmístěné v anglické části zámeckého parku v Ploskovicích, a které jsou plně k dispozici všem návštěvníkům. Forma lavice byla vybrána hlavně z toho důvodu, že člověk je v kontaktu jak s uměleckým dílem, tak i zároveň s přírodním materiálem. Dřevo má i léčivou funkci a přímý kontakt nás dokáže regenerovat. Lavice vybízí k odpočinku a celkovému zklidnění v dnešním uspěchaném světě.

Josef Dřevmuž Matějka vytvořil z jednoho kusu kmene dvě vlny, které jsou samostatné, ale pohledově se prolínají a znázorňují dualitu, jež je všudypřítomná. Lavice je umístěna pod mohutným dubem, pod jehož korunou se budete cítit nádherně.

David Fiala ke své tvorbě vybral trojklanový kmen, z něhož vytvořil mnoho-vrstevnatou lavici. Můžete se na ní posadit z každé strany a na jejím hřbetu lze pohodlně ležet. Je umístěna na takzvaném kopečku lásky, kde uprostřed roste překrásná lípa, a z něhož krásně vidíte na pověstnou horu Říp. Lavice je navíc zdobená spoustou symbolických prvků.

Josef Šporgy pojal svou lavici jako barokní divan, k němuž dotvořil ještě dvě desky instalované na piskovcové bloky po původních lavičkách, takže lavice je opravdu pohostinným setem pro mnoho návštěvníků. Je netradiční tím, že ji z vnějších stran opálil ohněm, proto je zbarvená

do černa. Tento komplet naleznete umístěný v kruhu vysázených vzrostlých lip.

Každé dřevo si nese svoji jedinečnou kresbu, která byla při rozřezání odkryta, například díky vrstvě větví se před námi vyjevují různé fantazijní obrazy. Každý si v těchto přírodou vytvořených kresbách najde své poselství.

Jste srdečně zváni na toto unikátní posezení, poležení, či pohráni si s vlastní kreativitou.

Podářilo se to. Zachovala se paměť dřeva na místě svého života a dokázali jsme ukázat dětem řemeslo a tvorbu krásného uměleckého díla v přímém přenosu. Symbolicky jsme naplánovali ukončení na svátek Svátého Václava, patrona české země, a díky nádherné souhře mnoha faktorů si teď můžete vychutnávat chvilky klidu v ploskovickém zámeckém parku.

Lucie Chytilová

Léto na zámku:

Státní zámek Ploskovice leží 6 kilometrů od Litoměřic. Jeho zahrada a kavárna je příjemným prostředím, které vedle prohlídky zámku můžete s pravidelností vychutnávat.

23. 6. Keramické trhy

22. 7., 5. 8., 16. 9., 7. 10. Komentovaná prohlídka parku s botanikem

25. 8. Makové slavnosti a Hradozámecká noc

Podzim:

Ve spolupráci s Café Páv proběhnou Vinařské Ploskovice.

Letošní sympozium:

22.–28. 9. Řezbářské sympozium II.

Už nic nemusím...

Lída Černá z litoměřického spolku tvůrčího psaní LiPen se nedávno objevila v knize Ženy 60+

Tuto knihu, vyprávějící příběhy žen nad 60 let, právě hltám a jsem z ní úplně nadšená. Jak ke spolupráci s autorkou knihy došlo a jak probíhalo setkání?

Paní Pavla Frýdlová je spoluzakladatelkou Gender Studies, proFem a České asociace orální historie. Je to literární a filmová dokumentaristka, překladatelka, publicistka. Koordinovala mezinárodní projekt Paměť žen. Možná rovněž proto se rozhodla přiblížit lidem svět žen 60+ a svět neziskových organizací. Má na Litoměřicku chalupu a někde se dozvěděla o LiPen, literárním klubu. Paní Frýdlová mi zavolala, sešly jsme se v kavárně Káva s párou, začala se ptát a já odpovídala. Protože tam byl dost rámus a na diktafonu byl slyšet víc projíždějící vlak než já, sešly jsme se ještě jednou v Kafe doma. Pak mi poslala to, co vybrala z našeho rozhovoru k autorizaci a o dva měsíce později přijela Libuška Jarcovjáková, aby mě vyfotila.

To byla docela legrace a nezvyk, mít vedle sebe člověka s fotoaparátem. V autě, doma, u včel. Pořád fotila. Ze začátku jsem byla nesvá. Obzvlášť, když jsme dorazily na Evaň, kde mám včely a nemohly jsme dovnitř. Ač jsem manželovi nejmíň pětkrát říkala, že v úterý dopoledne přijedeme, nebyl tam a vzorně všechno pozavíral a pozamykal. Naštěstí asi za půl hodiny přijel. Zapomněl, že je úterý. Ale paní Libuše to brala s humorem, asi je zvyklá. Byla milá a moc hezky se mi s ní povídalo. Znáš ten pocit – jako bychom se znaly už dávno.

V knize moc hezky vyprávuješ, mimo jiné, o svém psaní. Jak ses k němu vlastně dostala? Jak tě napadlo začít psát?

Jak jsem se dostala ke psaní? Díky kamarádce Halce a VU3V (Virtuální univerzita třetího věku). Měli jsme tenkrát pilotní semestr o astrologii a měli jsme napsat esej. Asi to byla moje první esej v životě, kterou jsem psala. A byla vyhodnocena jako nejlepší. No a Halka mi řekla, že v knihovně je tvůrčí psaní pro seniory, ať zkusím psát tam. A tak jsem v září šla „do školy psaní“. A jsem tam stále a moc ráda. Potkala jsem bezva lidi, získala přátele, dost jsem se od nich naučila. Psaní mě baví. Když mám radost, píšu a když mě někdo našte, tak taky. Můžu z něho udělat zápornou postavu v nějakém mém textu, a tak se mu pomstít. Víš, psaní je opravdu činnost trénující mozek. Sice jinak, než učíš ty, ale musíš přemýšlet, vzpomínat, trénovat fantazii. Co budu povídat, je nutné si to vyzkoušet.

...ale můžu hodně

A proč ses stala včelařkou? Co ti včelaření dává a jak dlouho už včely chováš?

Mě včelaření? To byl vlastně omyl. Na Zahradě Čech jsme si začali povídat s pánem, co prodával úly. O včelách vykládal tak barvitě, že jsme z ní odcházeli s úlem. Ale ještě rok trvalo, než jsem měla první včelstvo. A teď už je to 28 let. Včelaření jsem se učila systémem pokus omyl, za což se včelám omlouvám. Viš, my, lidi, jsme strašně namyšlený. Co všechno umíme. V porovnání se včelstvem jsme nedokonalí. Včelstvo ví. Včela dělnice žije v sezóně asi měsíc. A přesto, jakmile vyleze z buňky, ví, co má dělat. Včely žijí miliony let, bez nich by asi spousta rostlin zmizela, nebylo by ovoce, semena rostlin a stromů. Kdybychom zmizeli my, lidé, co by se stalo? Nic. Naopak. Zemi by to prospělo.

Včela neudělá nic, co by ohrozilo včelstvo. A my? Teď je nějaký nový zákon, že nám zemědělci mají hlásit, kdy a čím budou stříkat pole. Je to směšné nařízení, protože včely nemají plynové masky. Včelstvo nemůžu zavřít, přehrálo by se a uhynulo. A zlatým hřebem je sdělení, že od 8. 4. do 30. 10. budou stříkat. Těm „zemědělcům“ nedochází, že ty humusy, co tam stříkají, ohrožují zvěř, lidi, veškerý hmyz, ptáky, vodu, vzduch? Nedochází. A ještě jsou tak uvědomělí, že likvidují kolem těch svých lánů keře a trávu. Jestli tam něco žije nebo hnízdí? O takových podružnostech nepřemýšlejí. Pro mne děs. A ještě za tuhle činnost dostávají dotace.

A co Litoměřice? V knize jsem se dozvěděla, že pocházíš odjinud a že ti to chvíli trvalo, než sis na ně zvykla... Jak se ti cítíš teď? A máš ve městě nějaká oblíbená místa?

Já a Litoměřice, to je taky legrace. V roce 1968 jsem sem přijela dělat učňovské zkoušky. To se začínala stavět Kocanda. Moc se mi tu líbilo. Spalí jsme v Labuti,

foto: z knihy Ženy 60+, Lída Černá u svých včel

tam se ještě tančilo na zahradě, Slávie měla balkon a už fungoval klub ve Spartě. Zkoušky jsme dělali v Podniku výpočetní techniky. Kdyby mi tenkrát někdo řekl, že tu budu za půl roku pracovat, považovala bych ho za cvoka.

Tenkrát se mi líbilo i vlakové nádraží, bylo tam hodně kytek. To Lovosice, to byl pravý opak Litoměřic. Továrny, smrad, prach, rámus. Zvykla jsem si a nakonec tu bydlím. Narodily se tu mé tři dcery, mám tu kamarádky. Podle mě je to město příjemné pro život. Ale až teď, po sametu. Je to město živé, plné lidí, kterým není všechno jedno, a proto dělají spoustu věcí pro jiné. A dost často zadarmo. Super. Jsem ráda, že sem patřím. A oblíbená místa? Park Václava Havla, Mírové náměstí, Střelecký ostrov, parkány... Ono je tu hezky všude.

Moc děkuji za rozhovor!

Helena Učíková Lendacká

doporučujeme

Frýdlová, Pavla. Ženy 60+. Praha: Wo-men, 2018. 223 stran.

>>> Pozvánka

Na podzim 2018 proběhne v knihovně představení knihy Ženy 60+ spojené s besedou, za účasti autorky, dokumentaristky a publicistky, držitelky ceny za mimořádný přínos ženským studiím v regionu střední a východní Evropy, Pavly Frýdlové. Zároveň s besedou se uskuteční prezentace nakladatelství wo-men, které se zaměřuje na umělecké knihy (nejenom) s genderovým přesahem, za přítomnosti nakladatelky Barbory Baronové.

20 let Kinoklubu Ostrov

Přátelé celuloidového pásku po dvaceti letech

V září 2018 to bude již 20 let od doby, kdy byl založen Kinoklub Ostrov. Původně s dovětkem „přátelé celuloidového pásku“. U zrodu Kinoklubu stáli Michal Hanzl, Jiří Voldán a Petr Galia. Cílem spolku bylo a je nabízet určitou alternativu ke komerčním kulturním akcím především v oblasti kinematografie.

Jednou z prvních velkých akcí Kinoklubu Ostrov bylo pořádání filmového festivalu „Litoměřice poprvé, podruhé...“, jehož tradice byla založena v roce 2000, a letos tak festival vstupuje do fáze dospělosti, usku-teční se již „po osmnácté“. Zakladatelem a dlouhole-tým tahounem celého festivalu, který byl v některých

letech i pětidenní přehlídkou české i světové kine-matografie, byl Tomáš Vlasák. Další výraznou osobností Kinoklubu byla a je Renata Vášová, která pořádala také mnoho ročníků filmo-vého festivalu, zajistila několik sezon v letním kině, je i dlouholetou dramaturgyní filmového klubu, který v litoměřickém kině Máj nabízí tituly během školního roku každou středu od roku 2004.

Ve stejném roce rozšířil Kinoklub svou působnost i na letní kino. Tam bylo nutné provést opravu pro-mitaček MEOPTA 5, revizi elektroinstalace celého objektu a natření projekční plochy. Letní kino se stalo nedílnou součástí Litoměřic a letos vstupuje do své 15. sezony. Promítá se již z digitálního projek-toru a v letošním červnu došlo poprvé od obnovení provozu letního kina k novému natření projekční plochy.

Kinoklub Ostrov rozšířil v posledních letech svoji činnost o další aktivity jako jsou akce pro celou rodinu, fěr piknik či Duncan tančí. Vyměnili se v něm někteří členové – v současné době vede Kinoklub Hana Galiová.

22. září oslaví Kinoklub 20 let od svého zalo-žení celodenní akcí s projekcemi a živou hudbou. Program je ve fázi příprav, proto pro podrobnosti sledujte naše webové stránky www.kinoostrov.cz.

Hana Galiová,
za Kinoklub Ostrov

Nezávislost, nespoutanost, svoboda

Letošní již 18. ročník filmového festivalu nese název Nezávislost, nespoutanost, svoboda. Téma má mnoho vrstev a možností, volbou tohoto tématu se připojujeme mimo jiné i k oslavám 100 let od zalo-žení samostatného Československa.

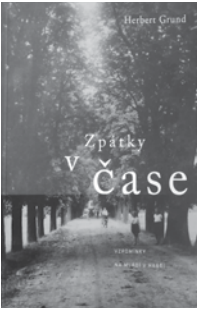
Festival se uskuteční na sklonku prázdnin, od 31. 8. do 2. 9. 2018 a místy, kde se budou promítat filmy, budou kino Máj, Knihovna K. H. Máchy, Hospoda U Letního kina a letní kino na Střeleckém ostrově.

V současné době připravujeme přesnou skladbu programu, jednáme s tvůrci filmů, filmovými distri-butory, Národním filmovým archivem, hudebníky o doprovodném programu. Festival nabídne okolo 25 filmových projekcí, některé z nich budou oboha-ceny o besedy s jejich tvůrci.

Pro přesný program sledujte webové stránky Kinoklubu Ostrov nebo festivalový facebook <https://www.facebook.com/filmfestlitomerice>.

hg

doporučujeme

Herbert Grund:
Zpátky v čase
| Zurück in der Zeit.
Kulturní centrum
Řehlovice, Sara-Marie
Plekat, Berlin 2017.

V osmdesáti jedna letech napsal Dr. Herbert Grund vzpomínky na své dětství a mládí, které prožil mezi roky 1936–1946 v severočeské Haberschie a jejím okolí. Dnes se vesnice jmenuje Habří a je součástí obce Řehlo-vice u Ústí nad Labem. Autor se v knize retrospektivně věnuje popisu života na venkově, vzájemnému soužití Němců a Čechů a tomu, jak jako chlapec vnímal události předcházející druhé světové válce, válku samotnou, pád Třetí říše a poválečné období. Pro kroniku Řehlovic jsou Vzpomínky na mládí v Habří pramenem, který vypl-ňuje prázdná místa obecní historie. Mladým čtenářům nabízí vhled do doby skoro před sedesáti lety a pro ty dříve narozené může být impulzem k vlastním vzpo-mínkám. (z úvodu knihy Zpátky vy čase | Zurück in der Zeit od Herberta Grunda)

Města čtou 2018

Čítárna pod širým nebem

29. 8. – 2. 9. 2018 | každý den 10–18 h
Každý den bude možno usednout v parku do houpací sítě, sedacího vaku nebo do trávy a listovat si v knihách.

V odpoledních hodinách bude připraven doprovodný program:

st 29. 8.
17 h **Beseda s Evou Francovou – Kuchařka ze Svatojánu**
Beseda na téma zdraví v kuchyni s výtvarnicí a autorkou pátého dílu kuchařky Evou Francovou.

čt 30. 8.
14 h **Fairtradové odpoledne s knihovnou a fairtradová večere**
Fairtradový kvíz (Helena Učíková-Lendacká), „Nauč mě pěstovat jídlo“ (Renata Rokůsková, ShineBean), Rozvoj tréninkových farem v keňských školách.
17 h **Fairtradový piknik v trávě**
Přineste ochutnat vlastnoručně připravené dobroty z místních, bio nebo fairtradových surovin. Během tvůrčího workshopu si vyrobíte originální náramek. V podvečer se můžete těšit na muziku linoucí se z mystických bubinků Hand pan slovenského mys-tika Juraje Hellebrandta.
Výherci kvízu a kuchaři nejlepší fairtradových dobrotůk z pikniku budou odměněni poukázkami do místních Fairtradových provozoven.

pá 31. 8.
Literární podvečer s muzikou kapely Nestel postel

31. 8. – 2. 9.
Filmový festival

so 1. 9.
10–12 h **Workshop pro děti s ilustrátorkou Janou M. Foltýnovou**
Pohádky z parapetu – knížka, do které s dětmi nahlédneme. Budeme číst ale také stříhat a lepit. Děti si nakonec vytvoří svou vlastní koláž. Zveme vás do kouzelného světa příběhů a jejich ilustrací.
14–16 h **Živý obraz**
Hravý workshop, na kterém budete inscenovat vlastní kulisy a hrát v nich hlavní roli. Výstupem bude fotografie. Snadné, rychlé a zábavné – stačí mít nápad! Workshop určen pro 1 osobu i celou rodinu. Lektorka Eva Vopelková.
16 h **Pokračování programu na Střeleckém ost-rově Krokudy čtvrtmaraton**
Hudební program: DJ FEFE (Basscoffee, N.O.H.A.), Pepek a Námořník.

ne 2. 9.
10 h **Jóga se Studiem Na pahorku**
15 h **Autorské čtení Michaela Viewegha**
17 h **Kapela Ivan Vrána Blues Band** – zakončení projektu Města čtou a Filmového festivalu

Středohorské jamování 2018

Přijďte si zajímat a ochutnat letošní domácí marmelády

Vyhláshujeme další ročník přátelského utkání v mar-meládách z ovoce z Českého středohoří.

Čeká vás příjemná atmosféra na dvorku Čajovny Hóra v Litoměřicích. Soutěž je součástí Medobraní a land-artových podzimních her a aktivit v přílehlých Jiráskových sadech.

Na samotném dvorku také bude po celou dobu ote-vřený prostor pro hudební jamování všech, kteří si troufnou sami, nebo s někým zahrát, nebo zazpívat, nebo si vyzkoušet zajímavý hudební nástroj. Nebude chybět oheň a domácí dobroty k ochutnání (i ty vaše jsou vítány).

6. října 2018 od 13–13.30 hodin proběhne regist-race soutěžních vzorků (maximálně 2, každý vzorek o obsahu minimálně 2 dcl), které budou zařezeny do jedné z kategorií: 1. všeovocná, 2. hrušková, 3. natural (bez přidaných chemických látek).

V 16.30 hodin je na programu slavnostní vyhod-nocení a poté dražba soutěžních marmelád, které si můžete odnést domů. Výtěžek tradičně věnujeme na obnovu přírodních nebo kulturních památek Českého středohoří. Vloni byl věnován na rekonstrukci kaple v Sinutci a v minulých letech na Švestkovou dráhu.

Jaké džemy zazářily v loňském roce? Vedle meruň-kové s levandulí vévodily žebříčku vítězů také dřínové a jiné směsi divokých plodů, natural jahodové a napří-klad také bezové želé.

Tak at se vám víčka chytají! Těšíme se na viděnou na podzim!

za Středohoří sobě Jan Kvapil,
za Semínkovnu v Litoměřicích Filip Horák
a za knihovnu Iva Červínková

KROKUDY čtvrtmaraton

Knihovna opět „ve formě“ na KROKUDY čtvrtma-ratonu 1. 9. 2018 v rámci svého projektu Šťastný života běh II. V průběhu jara jsme se dostávali do formy díky besedám s českými běžkyněmi Zuzanou Součkovou, Gabrielou Gaudlovou a Ivanou Pilařovou. Kondici si ověříme na oblíbeném čtvrtmaratonu na Střeleckém ostrově v Litoměřicích.

Za obrazem – Mariana Alasseur

Zveme vás 29. června od 18 h na verni-sáž výstavy jedné z předních českých umělkyň Mariany Alasseur. Výstava vás provede jednotlivými příběhy velkoformá-tových, minimalistických maleb, kreseb-ných studií krajin a objektů, u kterých je podstatnější myšlenka a forma, než este-tická stránka díla.

Mariana Alasseur vystudovala Akademii výtvarných umění v Praze, několik let žila a studovala ve Francii na magisterském stu-diu školy École nationale supérieure d'art et de design de Nancy. V současné době působí jako lektorka výtvarných kurzů pro veřejnost v Litoměřicích.

Její obraz „Let včely“ můžete vidět ve výtvarné příloze na str. 12 >>>

Pavel Kosatík a České století v komiksu

Výstava výtvarníků komiksové série Češi spisovatele Pavla Kosatíka

K oslavě významného 100. výročí od zalo-žení Československé republiky chystáme výstavu komiksů, zabývajících se stěžej-ními událostmi historie naší země.

„Devítidílná série Češi je vrcholem tohoto trendu; jde o dosud největší historickou komiksovou řadu u nás. Série přímo nava-zuje na úspěch televizního seriálu České století, jehož je volnou adaptací. Rozsáhlý projekt spojuje osobnost spisovatele a his-torika Pavla Kosatíka, který byl autorem televizních scénářů a podílel se i na jejich úpravách do komiksové podoby. Hlavní břemeno adaptací ale leželo na samotných výtvarnících, kteří měli za úkol zpracovat jednotlivé historické události od vzniku Československé republiky (1918) po roz-dělení Československa (1992/3).“ (text: Barbora Dušková, kurátorka výstavy)

Koncem října přijďte na vernisáž a set-kejte se se samotnými autory.

ev

Zpátky v čase

Iniciativou tehdejší dobrovolnice v Čechách Sary-Marie Plekat a přítel Kulturního centra v Řehlovicích vznikla kniha, svědectví o životě v Habří v letech 1936–1946 tehdy ještě malého chlapce Dr. Herberta Grunda. Málokterým pamět-níkům se dostane odhodlání napsat o tom, co zažili.

„Jsme Evropané. Jsme lidé. Možná se doba mění i díky letité mravenčí práci jednotlivců v obou zemích: zůstává jediná cesta, prastará a nejtěžší: respekt a snaha chápat a vnímat druhého. Hranice nakonec opravdu existuje jen jediná: mezi člověkem a člověkem.“

Radka Denemarková (z předmluvy ke knize)

Setkali jsme se u kavárenského stolu, který je vlastně originálně přetvořen z cívky na elektrické rozvody a lze tak u něj navinout leccjaké rozhovory, které se třeba stanou vodivými a správně napojenými. V současné době již berlínská studentka Sara-Marie Plekat nám představila knihu, v níž Dr. Herbert Grund popsal své vzpomínky na mládí v severočeské Habří.

Inspirováni iniciativou bývalé dobrovolnice v Čechách jsme se dozvěděli, jak kniha vznikala: od

